

IN DE SCHIJNWERPER

Melchert Leguijt: 'Ik heb van mijn hobby mijn werk gemaakt'

Tennisleraar Melchert Leguijt (35) woont met zijn vrouw Marina Leguijt-de Wildt (30) en hun zoontjes Timo (2,5) en Floris (3 maanden) op Jaap de Boerstraat 11. Bij een plakje zelfgebakken cake vertelt hij vol enthousiasme over zijn werk / hobby.

Waar heeft je wieg gestaan?

In Krommenie. Toen ik twee was verhuisden we naar de Kersenboomstraat. Op mijn 21ste kocht ik een starterswoning in Assendelft. Toen Marina bij mij introk werd dat wat klein. Vijf jaar geleden hebben we dit huis gekocht. Zij komt uit Beverwijk en dacht aanvankelijk dat ze hier in the middle of nowhere terecht zou komen. Maar Zaandam bleek op de fiets dichtbij en dit huis is lekker ruim en licht. Ze is accountant en werkt (gedetacheerd) drie dagen per week.

Wilde je altijd al tennisleraar worden?

Nee, helemaal niet. Toen ik zeventien was ging ik Management Economie en Rechten studeren in Haarlem. In het derde jaar vroeg tennisleraar Laurent of ik hem hier in Westzaan wilde helpen met lesgeven omdat hij het super druk had. Ik zag dat helemaal niet zitten, maar hij vroeg mij om een keer te komen kijken. Dat kijken hield in dat ik meteen voor de groep moest staan en zeggen wat ze goed en niet goed deden. In het begin was dat natuurlijk heel spannend. Maar toen vond ik dat lesgeven toch wel leuk en ben ik naast mijn eigen opleiding van vijf dagen in de week op zaterdag bij de KNLTB de opleiding voor tennisleraar gaan volgen. Op mijn 21ste was ik met beide opleidingen klaar en besloot ik voor een jaartje tennisles te gaan geven en daarna een echte baan te gaan zoeken. Daar is het nooit meer van gekomen. Toen Laurent wegging ben ik hier fulltime les gaan geven. Zeven jaar geleden ben ik ook bij KZTV in Koog aan de Zaan les gaan geven. Daar geef ik alleen training aan alle selectiegroepen. Ik werk 1,5 dag bij KZTV en 3 dagen bij TV Westzaan. Ik kreeg het steeds drukker en startte een tennisorganisatie met inmiddels vier leraren die voor mij lesgeven: bij Westzaan, Koog aan de Zaan en de Poelstars in Wormer.

Hoeveel uur werk je gemiddeld per week?

Ik sta 32 uur op de baan en thuis doe ik iets van tien uur administratie, planning en het organiseren van activiteiten zoals tenniskampen. Maar het voelt helemaal niet als werk, hoor. Ik word veel gebeld, ook in het weekend, maar dat vind ik niet erg. Laatst belde iemand mij of er een baan vrij was. Haha! Ik wóón daar niet. Ik ken de Westzaners al zo lang, dus dat zijn inmiddels gewoon goeie kennissen. Floris is aan het begin van de zomervakantie geboren, dus dat kwam heel goed uit. Daarna had ik er ook weer super veel zin in om iedereen weer te

zien en les te geven. Ik werk alleen met mensen die super veel lol hebben in tennissen en alleen komen omdat ze het leuk vinden. Soms heb je wel eens kinderen die door hun ouders gestuurd worden, maar die gaan uiteindelijk niet door.

Wat vind je het leukst aan dit werk?

In het begin gaf ik les aan alle niveaus en na een tijdje dacht ik dat het leuk was om juist de echte talentjes en de goede senioren les te gaan geven. Maar toen zei een tennisleraar dat het juist leuk was om heel gevarieerd les te geven. Ik ga met sommige toptalentjes naar speciale toernooien, maar geef ook les aan beginnende jeugd en oudere mensen.

Tennis is een individuele sport. Het enige wat telt is dat je het leuk vindt om te doen. Dan maakt het niveau niet uit. Er zijn dames die na twee jaar eindelijk een wedstrijd winnen en dan krijg ik meteen een

berichtje: Melchert, we hebben gewonnen! Dat is echt super leuk.

Je hebt dus van je hobby je werk gemaakt?

Zo voelt dat wel, ja. Zelf speel ik alleen op zaterdag nog competitie hier in Westzaan. Met de wedstrijden op zondag bij KZTV ben ik gestopt, omdat ik anders het hele weekend aan het tennissen was.

Heb je ook heel goede leerlingen die hogerop gaan tennissen?

Ja. Een paar (oud) leerlingen zijn naar andere tennisscholen gegaan en een meisje traint nu fulltime om het te halen. Vanuit de bond krijg je niets. Bij voetbal word je opgehaald met een busje en alles wordt geregeld, maar bij tennis moet je alles zelf betalen. Het is mede daarom gigantisch moeilijk om de top te bereiken. En dat zijn dan kinderen van ouders met veel geld of waarvan een ouder tennis-trainer is.

Hoe hebben Marina en jij elkaar leren kennen?

Dat was in 2008 op Koningsdag in Amsterdam. Voor de eerste keer hebben we meteen afgesproken om te gaan tennissen. We kenden elkaar wel een beetje, omdat we in het verleden wel eens competitie tegen elkaar hadden gespeeld. Maar na die date was het meteen leuk. Zij zit in het eerste van KZTV en ik geef haar ook les. Voor ons is dat niets bijzonders. Een teamgenoot kwam er na een half jaar pas achter dat wij ook man en vrouw waren.

Hoe is je fysieke gesteldheid?

Nou, goed! Ik ben topfit. De Dam tot Damloop liep ik in 1.10 uur. Ik ben nog nooit geblesseerd geweest. Tot ik een paar jaar geleden door de jongens hier in Westzaan werd gevraagd weer met hen te gaan voetballen. Omdat ik door de weeks les geef kon ik niet met hen trainen. Tijdens een wedstrijd ben ik toen keihard door mijn enkel gegaan en moest driekwart jaar herstellen. Ik kon ook een half jaar geen les geven. Tennis is in die zin minder belastend. Als je een goede techniek hebt en niet krampachtig tennist dan kun je blessurevrij tennissen. Je hebt alles zelf onder controle. Op lager niveau zie je wel veel blessures. Maar dat komt omdat ze niet goed slaan. En dan toch veel spelen. Veel knippen in een racket. Dan krijg je een tennisarm. Beenblessures heb je bijna nooit, omdat je kunt glijden.

Heb je nog hobby's?

Mijn grootste hobby is eigenlijk gewoon sporten: hardlopen, fietsen, schaatsen en met mijn gezin leuke dingen te doen, zoals naar het zwembad of naar de Kruisberg.

Wat vind jij belangrijk in het leven?

Ja, het klinkt wel een beetje suf, maar dat is wel het gezin. Ik zou wel groter kunnen worden qua tennisschool, maar ik vind het gewoon super leuk om met die kleine mannen leuke dingen te doen. Op dinsdag neem ik de hele dag tijd voor ze. Timo gaat nu naar de peuterspeelzaal. Fiets ik zelf ook met zo'n rugzakje naar De Kwaker. Het is wel apart hoor om vader te zijn. Ik voel me nog heel jong en het klinkt gek, maar ik voel me niet echt vader van twee kinderen, terwijl dat wel zo is natuurlijk. Je doet gewoon gek en leuk met ze. Een keer in de week mag Timo mee naar de tennisbaan en dan heeft hij het idee dat hij van mij echt les krijgt; beetje rommelen, gooien en vangen. Met zijn racketje kan hij al echt slaan. Dat is voor hem gewoon speelgoed. Maar als hij op een andere sport wil, maakt mij niet uit, hoor. Belangrijk vind ik ook: lang gezond blijven. Ik ken zestigers die nog lesgeven. Als je veel met de jeugd omgaat dan blijf je zelf ook wel jong, denk ik.

Marijke van der Pol